

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Blandt Klipperne

Citation: Hertz, Henrik: "Blandt Klipperne", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid56048/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Blandt Klipperne.

Si, hvor Diet Veien slipper,
I en raa og vild Natur,
Stod han blandt de nøgne Klipper
Som en Fjor, forvittret Muur.
Om hans Hoved Stormen fuste,
Være Storm var i hans Bryst.
Ved hans Fødder Eoen bruste;
Intet mod hans Smertes Røst!

Vaa hans Læber Døden sad,
Diet brændte sygt i Flamme,
Haaret hang, et skrumpent Blad
Vaa en gold, udhulet Stamme.
Dreven af den værste Rød,
Gensien lig, hvis Kræfter slippe,
Sagte han en selvdalgt Død
Ved et Spring fra Gerniets Klippe.

2*

„Vær et Vidne ved min Død!
„Laa mig Farver, før du glider,
„Aftenfjøl! i Mattens Skjød,
„For at kildre hvad jeg lider.
„Al! som jeg har Ingen lidt!
„Gaaad jom min har Ingen faldet.
„Meer end jeg har Ingen stridt,
„Ingen det som jeg undgjældet!

„Som en hungrig Hund- jeg laae
„Ved dit Bork, du Rigdoms Kilde!
„Trygled' blot om Krummer smaa
„Fra dit rigtbesatte Gilde.
„Men, o frelsende Forbarmer!
„Skjændt jeg trygled' træt af Gaaad,
„Skjændt dit Smil en Himmel varmer,
„Ewig Tryglen blev min Lød!

„Al! at hun forlod sin Ven!
„Hun, mit Livs, min Sjæls Veninde!
„Og med Grumhed gav mig hen
„For min allerværste Fjende.
„Vee mig! at hun vilde drage
„Dette Hjerte til sin Favn,
„For at styrte mig tilbage
„Til et Helved uden Navn.

„Men — miskundelige Styrrer!
„Du, som jøbt i Vindens Raabe,
„Du, som stjult i Giftens Draabe
„Muster dig imod Uhyrer —
„Lad ham, naar han griber efter
„Hende med begjærligt Blod,
„Mødet sine Manddoms Kræfter,
„Sjæle død for hendes Tod! . .

„Lomme Haab! det er forbi!
„Denne Luft, jeg aander, raner
„Mine Drømme, mine Planer,
„Spotter med mit Naserie.
„Hendes Bryllup fejres hist;
„Natten, naar den fulstort rager
„Over hendes Skjæbnel, slænger
„Haabets allermindste Gnist.

„ . . . Dybe Mulm! der alt bedækker
„Fjerne Dal med Skov og Krat,
„I dit Skjød jeg ned mig lægger;
„Dæk mig med en evig Nat!
„Lad kun hende høit paa Dorgen
„Glædes ved Bedrag og Svig;
„Naar hun reiser sig imorgen,
„Finde hun mit knuste Lig!

„Haarde Stene hist! hereder
„I en Afgrund dybt min Seng!
„Jeg har levet mellem eder
„Fra den Tid jeg var en Dreng.
„Med i Strømmen vil jeg ikke;
„Jeg vil gjøre Vinen kort.
„Mellem Stene vil jeg ligge;
„Jeg er vant at ligge haardt.“

— Mens han taler og beftiger
Klippens allerjædste Top,
Kæster det; en Fremmed sniger
Sig i Stilhed med ham op.
Med en Riffel over Plassen,
Følgt af tvende Hunde, strider
Med ad Kløften, op ad Vallen
Jægeren paa Klippens Sider.

Hvo er denne tauje Jæger?
Søger han den lette Hind?
Hvilken Eidskab bevæger
Heden paa hans sjunkne Kind?
Er han seent paa Dagen hildet
Af en heftig Lyst at jage,
Og blandt Klipperne forbildet?
— See, han stotter sty tilbage!

Frygter han for Noget her?
Som et Dyr han staaer og lurer,
Snøfter efter Vind og Veir,
Kægger Vandet dybt i Burer,
Tys! han kalder paa sin Hund —
Han vil skyde, men han standser
Og fortrækker sigt sin Mund.
Er han fuldt ved sine Sandser?

— Hverken Hind ei heller Raa
Søger denne Jægers Daa;
Klipperne, han træder paa,
Kjender han, det veed jeg, nøie.
Det er Gader, der bevæger
Skytten med usalig Magt;
Og han sniger sig som Jæger
Til den grueligste Jagt.

Ei det var ham nok at røbe
Svige fuld en Andens Brud;
End en Udaad vil han øve
Skjult og ved et Nibbinge-Stud.
Det er ham, der end forbittrer
Ssin Ulykkelige's Dage;
Det er derfor at han jittret,
At hans Hævn er tilbage.

Midt i Glædens Lummel frøgtier
Han bestændigt for sit Liv;
Gemmeligt den Feige flygter
Fra sit Bryllup, fra sin Liv.
Man har sagt ham, at hans Fjende
Vandrer eensomt uden Børge;
Hurtigt har han vidst at finde
Ham blandt hine høie Bjerge.

— Mens han lægger an den ladte
Niffel til et sikkert Stud,
Bjyder han med Jubel ud:
„Traf jeg engang den Forhadte!
„Saae han mig, det maatte gjælde
„Ely om Ely, og mit tuffdst.
„Vel, ja lad os bruge List,
„Som et Wildt den Stolte fælde.

„Du har truet mig saa tidt;
„See nu til, du kan dig hytte!
„Ved mit Liv! der feiler lidt,
„Du er Dødens visse Bytte.“
— End han munter mellem Lønder;
„Dagfra som et Dyr han skal
„Stydes!“ sigter saa og jender
Kuglen med et tifold Knald.

„Gaa! det traf! Afsted, tilbage!
„Golla, Cyrus! hid, Paaskan!
„Gjennem Kløften vil jeg tage
„Veien til den nære Strand.
„Over Søen nærred Lugten
„Kan jeg atter naae mit Slot;
„Ingen Hund skal ane Lugten
„Af det Bildt, jeg traf saa godt.“

— Men til Døden selvindsiet
Styrtes' hiin fra Klippen ud,
For den sidste Synd befriet
Med hans egen Livens Skud.
Ingen Haand hans Legem jorder;
Kun et Hovedhjør Blodet sletter.
— Gænnen kommer, seer men sikker,
Rammende den feige Morder!